

mere end Ligningskommissionen til at holde Rede paa, hvor mange Børn han har, og hvor gamle de ere. Forslaget er stillet af Hensigtsmæssighedshensyn.

Om Nr. 18 skal jeg bemærke, at det maa være en Ret for enhver, der bruger et andet Regnskabsaar end det sædvanlige, at forlange, at dette hans Regnskabsaar lægges til Grund for Skatteansættelsen, det er i mangfoldige Tilfælde ganske umuligt for en saadan Mand, at opgøre sit Regnskab til en anden Tid end til den, han ellers bruger, og enhver ved jo bedst selv, hvad der er hensigtsmæssigt for hans Regnskabsførelse. Naar der er Tale om, at man skal bede Ligningskommissionen om at lægge et andet Regnskabsaar til Grund for sin Skatteansættelse, finder jeg det ganske urimeligt, det skal være en Ret, som den vedkommende har.

Jeg tror at kunne fritage det høje Ting for at høre Forklaring om Enkelthederne i de andre Ændringsforslag, der efter min Formening ere tilstrækkeligt motiverede i de Bemærkninger, der i Betænkningen ere gjorte fra Mindretallets Side. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale mine Meningsfæller og i øvrigt ogsaa alle andre, der ikke maatte høre dertil, at de ville stemme for de Ændringsforslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører.

Estrup: Jeg har stillet to Ændringsforslag under Nr. 10 og Nr. 17 a, som gaa ud paa det samme, og som jeg maa bede betragtede som sammenhørende, idet det ene ikke kan vedtages, uden at det andet vedtages, og naar det ene forkastes, maa det andet betragtes som bortfaldet. Ændringsforslaget under Nr. 1 gaar ud paa at ombytte Regeringsforslagets progressive Indkomstskat med en ordinær Indkomstskat til $1\frac{1}{4}$ pCt., som selvfølgelig skal opkræves af al Indtægt med samme Percent. Ændringsforslaget under Nr. 17 a gaar ud paa hertil at føje den Bestemmelse, at de første to Tusinde Kroner er skattefri for alle Indtægter op til 10,000 Kr. Derigennem vil der bevirkes en Skattefrihed for alle Smaaandtægter og en betydelig Lettelse for Indtægter, som man ikke kan kalde Smaaandtægter, men som dog føleligt ville mærke Skatten. Det, jeg altsaa har bragt i Forslag, er, hvad man er vant til at kalde en degressiv Skat i Modsætning til en progressiv Skat, og det, jeg har foreslaaet her, er ret betydeligt i Retning af Degression, betydeligere end vi have kendt til i tidligere Love. Selvfølgelig nærer jeg

ikke Forventninger om, at mit Forslag vil finde tilstrækkelig Tilslutning, men jeg har maattet stille Forslag, for paa Grundlag af disse at kunne motivere, hvorfor jeg ikke kan give min Tilslutning til Regeringens Forslag eller overhovedet til noget Forslag, der hviler paa det samme Grundlag, nemlig den progressive Indkomstskat. Jeg skal her straks bemærke, at en saadan Skat har hidtil været fuldstændig ukendt i dansk Lovgivning. Jeg skal føje til, at den først nu er kommen frem i Regeringens Forslag, og endvidere vil jeg anføre, at dette Princip, denne Tanke har aldrig nogen Sinde endnu indtil dette Øjeblik været godkendt ved nogen Beslutning af dette Ting. Jeg skal tillade mig nærmere at paavise dette. I vor nu-gældende Lov om Paaligning af Skat paa Indkomst, nemlig Loven af 2. Juli 1870, findes selvfølgelig ikke Spor af nogen Progression. Det er ikke saa forunderligt, for den Gang var den socialistiske Fordring om progressiv Skat endnu ikke kommen frem og var saa at sige ukendt. De socialistiske Fordringer vare ganske vist ikke ukendte, men det hele var saa spirende frem her i Landet og var ikke naaet til at ville gøre sig gældende i Lovgivningen. Denne Lov om Fordelingsreglerne for Paaligning af Indkomstskat, saaledes er Titlen, gælder endnu for en Optræningstid. Den blev vedtagen for to Paaligninger, men er aldrig benyttet for mere end den ene, den anden staar det enhver Regering frit for at foreslaa benyttet til at skabe Millioner. Der behøves neppe 8 Dage for at faa det vedtaget, thi det hele, der skal vedtages, er Skatteprocenten og Optræningsterminen. Imidlertid har man ikke haft Brug for det og har ikke behøvet at søge Statens Indtægter forøgede gennem Indkomstskatten efter den første Benyttelse af Loven af 2den Juli 1870. Det turde vel ogsaa nok hælde, at de Erfaringer, man gjorde om Behageligheden ved en saadan Indkomstskat, heller ikke opfordrede til uden Nødvendighed at gentage Optræningen. Efter den Tid har der jo ikke været Tale om ny Indkomstskatter før i 1897. De Forslag, der den Gang kom frem fra den daværende Regering, kom ikke frem, fordi Statskassen trængte til forøgede Indtægter, langt fra. Samtidig med, at man forhandlede om Paalæg af de ny Skatter, erklærede den daværende Finansminister, at Statskassen godt kunde undvære betydelige Beløb, jeg tror, det var $2\frac{1}{2}$ Million, som den havde tilovers. Det var ikke for